

aurea domo, Solis figuram splendoremque prætulit: aut illi germanum geminum, qui longitudine sesquipedali interius conclave Magni Tartarorum Imperatoris, in amplissima urbe Issedone Serica (quam Catayum barbari vocant) nocte concubia perinde illuminat, ac si purus dies illucesceret. Hanc autem gemmam, Rubinum vocat Joann. Mandavillius, Memorabil. cap. 155. Illam Neronis, Ravius Textor, 4. Officin. cap. 65. signat Sphengitem. Insuper profecto. Ravius non dixit gemmam, sed lapideam, quo perpetuus dies illucebat. Erat lapis specularis, de quo Plinius, lib. 36. cap. 22. Aurea domo, in qua foribus apertis, interdum claritas ibi diurna erat, haud alio quam specularium modo, tanquam inclusa luce, non transmissa. Clarius Sueton. in Domitiano, qui cap. 14. refert: Porticum, in quibus spatari consueverat, parietes phengite lapide distincti: e cujus splendore per imagines quicquid à tergo feret, provideret. Plura dicenda, 1. April. n. 10.

17. Ex his ergo AA. testimonijs perperam probabile gemmam splendorem, uti signat Rhodiginus, fuisse pyropum, seu carbunculum: igitur hos lapillos videmus, sed noctu haudquam lucere. Senius ergo juxta dicta genuinum erit, modò intelligatur, in templo Veneris genitricis Æneam suspendisse areum scutum (non enim illo tempore arma ex ferro, sed ex ære; ut utroqueque refert Homerus) lavigatum terfissimum, in quo reverberato lumine, radios emittebat splendor, quasi ab stella prodirent. Virgil. 12. Æneid. v. 167. Sidereo flagrans clypeo. Hoc est, radiante. Propert. 4. Eleg. 6. v. 26. Armorum radijs. Martial. 1. Epigram. 71. Fulget imago miri radiata colossi. Aliquando lapis specularis inferebatur umboni, vel ex ære (ut olim specula) lavigatum fragmen; in quo repercussione radiorum Solis, longè latèque vagabatur splendor. Ex sacris etiam constat. Refulsit Sol in clypeos aureos, & areos: resplenduerunt montes ab eis, & resplenduerunt sicut lampades ignis. Etiam Virgil. d. lib. 10. v. 271. Et vastos umbro vomit aureus ignes. Ardet apex, cristisque à vertice flamma. Eodem stylo, Lucan. 2. v. 482--7. v. 211. Apollon. Rhod. 1. Argonaut. v. 544. Claudian. 3. Panegy. Honor. v. 135. Plutarch. in Eumen. & Sidon. Apollin. lib. 4. Epist. 20. Haud aliter intelligendus Propertius, d. Eleg. 11. v. 21.

Passeratus hic pro nostro sensu, subdit: Pyropum genus metalli, & pyropum as vocat, quod flammam imitetur. Falli autem puto, qui

gemmam putant esse carbunculum: nam illic metallum puto significare tenuitatem luminis. Vernacule: Dorado: unde radij & horum splendor. Virgil. d. lib. 2. v. 734. Ardentes clypeos atque eram micantia. Consuletis Frider. Taubmann. in Plauti Militem, Act. 1. scen. 1.

18. Statua ænea erecta Athenis Phocioni à civibus postquam illum civitatem potarunt. Mortuo Cassandro, ob cujus gratiam vir insignis neci traditur, retrò annis viginti, ut præmisimus, die 19. à n. 26. Cum reipsa appareret, qualem præceptorem custodemque temperantia & justitia amisset populus; statuam Phocioni æream Athenienses posuerunt, reliquias publico sumptu sepelierunt & Agnonidem accusatorem capitis supplicio affecerunt. Plutarch. in eo. Pridem sollicitavit justa Phocionis in Attica, Demetrius Phalerus (de quo 9. Februar. à n. 8.) qui simul cum illo à populo fuerat damnatus; sed non valuit vel Athenarum Princeps & Præses. Sat innocentia Phocionis ac furor populi ex illius elucet magnanimitate & mansuetudine vel tot injurijs acceptis. Cuidam amico interroganti (jam jam moriturus) velle ne aliquid filio suo Phoco mandare; Mando, ait, ei & serio, ne injuria ab Atheniensibus accepta memoriam servet. Idem ibid. & Erasmi. 4. Apophthegm. in eo, n. 20. qui n. 5. inquit: Demosthenem Rhetori dicenti: Occident te; Phocion, Athenienses; si quando occiperint insanire; respondit: Me quidem, si insanire occiperint: at te si ad sanam mentem redierint. Demosthenes enim plerumque ad gratiam apud populum loquebatur, & blanda potius quam salubris.

19. Inter Argivos sacra Apollini, quia placatus pestilentiam compescuit. K. Græc. ille immisit & cessare fecit. Immisit per serpentem, qui halitu aëra corripuit, atque Argos civibus deletis evacuavit. Corcebus Rex serpentem interfecit strenua virtute; sed Apollo haud placabatur: quod quidem animadvertens juvenis, morti pro cunctis liberandis in Numinis irati obsequium se obtulit; modò residui haud perirent. Placuit Apollini confessio criminis, & obsequium devotionis, supplicioque pepercit, pestilentiamque semovit: quapropter quotannis hujusmodi clementiæ inter Argivos celebrata memoria, ac instituta sacra. Meo sanè judicio totum à Statio fictum in gratiam corpusque poematis. Unde fabula verbosè cantat, 1. Thebaid. à v. 557. & à v. 661. ex Corcebo,

Dum morior depelle globum: fors aqua merentes

Statua Phocioni.

Ejus magnanimitas & mansuetudo.

Demosthenes Atheniensis haudiebat.

Sacra Apollini inter Argivos.

Crimen confessio remissum ab eo.

Stadius. Respicit. Ardentem tenuit reverentia cadis Latoidem, tristemque viro summissus honorem Largitur vitæ. Nostro mala nubila celo Dissugiunt: at tu stupefacti à limine Phabi Exoratus abis. Inde hæc stata sacra quotannis Solemnes recolunt epula, Phæbeaque placat Templa novatus honos.

20. Sæpe ab Apolline Ethnicis prædicant pestilentiam immitti, ut accinit de filijs filiabusque Niobes Ovid. 6. Metamorphos. à fabul. 5. vel malignè sacrificuli, aut magice ob quæstus donariorum, vel denariorum, instrumenta conficiebant, in quibus plura aera corruptentia; ut dato tempore mortalibus nocerent, & illi fierent divites ex donis oblatis, ut placaretur Numen. Apud Babyloniam in Apollinis templo (narrat Rhodiginus, 8. cap. 12.) auream mira venientem aduventum quandoque compertam legitur: ex qua conscissa, vis pestilenti ac perniciosissimi aeris sese profuderit, ut disflatus non eos modò qui aderant venenosa ac lethali infectos tabe conficeret; sed pestifera incredibilique potestate grassatus longè lateque etiam Parthos afflaret. Id prorsum censerem dictu incredibile, nisi Ammiani Marcellini lectio compar nobis miraculum suggereret. Prodit enim hic M. Antonini & Veri temporibus, apud Seleuciam post diremptum templum & perlatum Apollinis simulacrum Roman, fuisse à militibus inventum angustum foramen, quod prius Chaldaeorum Vates occlusissent: eoque militari aviditate reserato, lechiferum atrocemque adeò vaporem exiluisse; ut furens sit debaccharum, Legelii dicta, Tom. 2. T. 3. D. 4. n. 17. Idem scribitur de foramine Apollinis Delphi, ex cujus vaporis halitu furibunda Pythia, effutens oracula. Pausan. cap. 320.

21. Anno ætatis 26. ac regni 6. Alexander Magnus post ludos ab illo institutos celebratoisque in Phœnicia (quò reversus, postquam in Ægypto Alexandriam condiderat) hac die tertià Munychionis triumphans ingressus est urbem; ubi à Dario litteras accepit, queis pro redemptione captivorum decem millibus talentum, Asiæ Euphratem universa occupatà, atque alterà filiarum matrimonio copulatà, fœdus secum societatemque coire, continebatur. Dario autem Alexander rescripsit: Eum si ad se veniret, summam humanitatem experturum: si non veniret, se jam ad ipsum proficisci. Mox verò penitus facti; cum Darij uxor in partu perisset: neque dissimulavit dolorem, quem ex neglecta ostentanda clementiæ haud vili occasione cepisset. Hæc Plu-

tarch. in Alexandro, ex Eratosthene. Ferè eadem etsi aliter refert Justin. Histor. lib. 11. ordine legationum discreto. Post pugnam ad Issum & victoriam (de quibus 5. Jul.) captis matre, uxore & duabus Darij filiabus, necem plorantibus, dixit Alexander & Darium vivere, & illas sine ulla injuria regi tractandas. Darius qui Babylonem protulerat, pro suarum captivarum lytro summam promisit: cui Alexander respondit: In pretium captivarum regnum velle, non aurum. Interjecto tempore aliæ epistolæ Alexandro redduntur, quibus filia matrimonium & regni portio offertur: sed Alexander, sua sibi dari, respondit. Tum spe pacis amissa, Darius bellum reparat. Et in itinere nunciatur, uxorem ejus ex collisione abjecti partus decessisse ejusque mortem illachrymatum Alexandrum, exequiasque benigne profectum; idque eum non amoris sed humanitatis causâ fecisse: nam semel tantum eam Alexandro visam esse, cum matrem filiasque ejus parvulas frequenter consolaretur. Idem refert Curtius lib. 3. cap. 7. & 8. & hic eruditè Joann. Freinhemius. Interim priusquam, ut denuò vinceretur, Darius innumeris copijs ad Arbelam pervenisset; Alexander curiosè inquirebat, quò urbem novam Alexandriam ornare posset: in cujus decus invenit cadavera Jeremiæ Prophetæ, & Mercurij Trimegisti. At hoc 1. Maij, n. 3.

DIES XXIV. MARTIJ.

1. Grad. 4. Solis in Ariete, in quo oritur Libra cosmicè, ut notat Grannuy. lib. 8. cap. 10. De Libra latè in sept. Isag. à n. 1. Hygin. de Sign. col. n. 13. & German. Cæsar, in Arat. n. 7. Equus occidit matutino: Aquilo flat. Ptol. Arietis ortus. R. Avenar. Aureus dicitur à Manilio, uti diximus in Isag. & ab Ovid. 861. Arietis nitidissimus auro. In hujusmodi Signi varietatem coloris, retulerunt Poëta portenta mutationis coloris gregum. Unde Virgil. Eclog. 4. v. 43. de felicitate Pollionis:

Ipse sed in pratis aries jam suave rubenti Murice, jam croceo mutabit veller a luto. Virgil. Macrob. 3. Saturnal. cap. 7. subdit: Traditur in libro Hetruscorum, si hoc animal insolito colore fuerit indutum, portendi Imperatori rerum omnium felicitatem. Purpureo aureove colore ovis aries vesti aspergetur, principi ordinis & generis summam cum felicitate lavigatam auget in claritate, latoremque efficit. Vide plura exempla apud La-Zerd.

Uxor Darij obiit.

Inventio Ossium Jeremiæ & Trimegisti.

IX. K.

Virgil.

Litteræ Darij ad Alexandrum & rescripta.